

РЕШЕНИЕ

№ 17476

гр. С., 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско
дело № 20231110108288 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по предявени от Б. И. Г., ЕГН *****, срещу „М.К.“ ЕООД, ЕИК
.... обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД за
прогласяване на нищожността на клаузата на чл. 12 от договор за паричен заем № .... поради
противоречието □ с добрите нрави и с нормите на чл. 143, ал. 2, т. 5 и чл. 146 ЗЗП, както и
иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на
ищеца сумата от 452,68 лева (след допуснатото изменение на иска в открито съдебно
заседание на 11.10.2023 г.), представляваща недължимо заплатената неустойка в размер на
452, 68 лв. по недействителна клауза за неустойка по чл. 12 от договор за паричен заем №
...., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 14.02.2023 г., до
окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че на 22.02.2022 г. е сключил договор с ответника за паричен заем №
.... в размер на 600 лв., двуседмична вноски, 13 погасителни вноски, без посочен месечен
лихвен процент и при ГПР в размер на 48,94 %. Погасителната вноски била определена на
51, 28 лв. Сочил, че в чл. 12 от договора била предвидена неустойка в размер на 452, 68 лв.
при неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение под формата на
поръчителство. Било предвидено неустойката да се плаща разсрочено, заедно с всяка
погасителна вноски, чийто размер нараснал на 86, 10 лв. Уговорени били допълнителни
услуги „Избягване на предсрочна изискуемост“ и „Възможна промяна на погасителен план“.
Посочва, че неустойката веднага била начислена. Сочил, че кредитът е изцяло погасен към
датата на предявяване на исковата молба. Претендира нищожност на клаузата за неустойка –
заобикаляне на изискването за определяне на ГПР и забраната на ЗПК за максималния
размер на ГПР, противоречие с добрите нрави, заобикаляне на чл. 33, ал. 1 ЗПК,
неравноправност на основание чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП. Твърди погрешно посочване на ГПР и
съответно недействителност на целия договор, по което моли съдът да се произнесе в
мотивите. Претендира връщане на част от платената неустойка. Моли съдът да се произнесе
с решение, с което да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В отговора на исковата молба ответникът оспорва предявените искове като
неоснователни. Не оспорва договора между страните. Оспорва твърденията за нищожност
поради непосочване на ГПР, както и че ГПР е посочен по начин, заобикалящ правилото на
чл. 19, ал. 4 ЗПК, и че в изчисляването му е следвало да се включи неустойката по чл. 12
от договора. Твърди, че срокът за предоставяне на обезпечението не е кратък и неустойката не

представлява допълнителна възнаградителна лихва. Оспорва неустойката да противоречи на добрите нрави и да е прекомерна. Посочва, че неустойката е санкция за неизпълнение на конкретно задължение, като същата е била уговорена по съгласие на двете страни. Сочи, че клаузата не е неравноправна. Твърди, че неустойката е за неизпълнение на задължение по договора и не следва да бъде част от ГПР. Евентуално посочва, че неправилно посоченият ГПР би имал за последица прилагането на чл. 19, ал. 5 ЗПК, а не недействителността на целия договор по чл. 22 ЗПК. Оспорва чл. 33 ЗПК да е бил заобиколен, както и неравноправността на клаузата за неустойка. Моли за отхвърляне на предявените искове и претендира сторените в производството разноски.

Съдът, след като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК съдът е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, а и това се установява от приетите писмени доказателства, че между страните е сключен договор за паричен заем № от 22.02.2022 г.; задълженията на ищеца по договора са изцяло погасени, както следва: 600 лева главница, 66.62 лева лихва и 452,68 неустойка.

Съгласно чл. 12 от договора, заемателят се задължава в тридневен срок от сключването на договора да осигури действието на трето физическо лице (поръчител, солидарен длъжник), изразяващо се в поемане на солидарно задължение в полза на заемотателя за връщане на всички дължими погасителни вноски, лихви, разходи и неустойки, което да отговаря на следните изисквания: дееспособно физическо лице; навършена възраст 25 години; с минимален осигурителен брутен доход през последните шест месеца, предхождащи сключването на договора, от 1500 лв. на месец, получавани по валидно трудово правоотношение от поне шест месеца преди сключването на този договор; стабилна кредитна история; който не е активен потребител на заемни продукти на дружеството и/или не е поръчител по друг активен паричен заем, предоставен от заемотателя. Съгласно ал. 4 на чл. 12, в случай, че заемателят не представи обезпечение в тридневен срок от сключване на договора, той дължи на заемотателя неустойка в размер на 231.45 евро (452.68 лв.), а в ал. 6 е предвидено, че ако неустойката бъде начислена, същата се дължи разсрочено съгласно погасителен план, инкорпориран в договора. В чл. 12, ал. 7 от договора е предвидено, че заемополучателят може да изпълни задължението си за предоставяне на обезпечение по договора по всяко време на неговото действие, като ще дължи заплащането само на тази част от неустойката, разпределена по погасителните вноски преди поемането на солидарното задължение от страна на третото лице - поръчител. В същото време, още при изготвянето на договора, в текста на ал. 6 от чл. 12 е обективизиран втори погасителен план, според който погасителните вноски се състоят не само от съответните части на главницата и възнаградителната лихва, но и от процесната неустойка. Видно от инкорпорирания погасителен план неустойката не е разпределена на равни части към предвидените 13 погасителни двуседмични вноски, а е предвидено към първата вноска да е дължима част от неустойката в размер на сумата 54,24 лв., а към последната 13-а вноска - сума в размер на 7,08 лв.

Не е спорно между страните, както и че е заплатила всички дължими суми по договора за заем на ответника – 600 лева главница, 66.62 лева лихва и 452,68 неустойка по чл. 12.

От изготвеното по делото заключение на ССЧЕ, което съдът кредитира като обективно и всестранно изготвено се устновява, че действителния ГПР по кредита възлиза на 1254,16 процента, както и че сумата в размер от 452,68 лева е отнесена за погасяване на неустойка.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

За да бъдат уважени предявените в условията на евентуалност установителни искове с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1, ев. пр. 2, вр. с чл. 19, ал. 4 и ал. 5 ЗПК и чл. 33, ал. 1 ЗПК, ев. чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, ев. чл. 146, ал. 1, вр. чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП в тежест на ищцата е да докаже, че неустоечната клауза по договора за паричен заем, сключен с ответника, е нищожна на заявените с исковата молба основания, а именно поради нарушение на императивни норми на закона, в т. ч. и че има неравноправен характер, поради заобикаляне на закона и/или поради накърняване на добрите нрави, т. е. че накърнява принципите на справедливостта, добросъвестността в гражданските и

търговските взаимоотношения, както и принципите за предотвратяване на неоснователното обогатяване.

В тежест на ответника е да докаже основателността на възраженията си, че при сключването на договора са били спазени особените изисквания на ЗПК, както и че на потребителя при сключване на договора е предоставена ясна и коректна информация, за да бъде в състояние последният да прецени икономическите последици от сключване на договора.

В тежест на ищеца по иска за неоснователно обогатяване при условията на пълно и главно доказване е да докаже: 1) обедняване на ищеца - заплащането на сумата в размер на 452, 68 лв. по договор за паричен заем № от 22.02.2022 г., представляваща неустойка, начислена въз основа на оспорената клауза; 2) обогатяване на ответника – получаването на сумата в размер на 452, 68 лв.; 3) че чл. 12 от договора за заем е нищожна клауза, тъй като противоречи на добрите нрави, 4) изискуемост на вземането – моментът на даването/получаването на сумата.

В тежест на ответника е да докаже наличие на основание за задържане на сумата.

Когато искът е за прогласяване недействителност на сделка или на клауза от нея, а в обстоятелствената част на исковата молба са заявени повече от едно от законите основания за недействителност, съдът е длъжен да съобрази, че е сезиран с множество обективно съединени искове - при един петитум ищецът е заявил множество основания за прогласяване недействителността на сделката/клаузата от нея. С оглед основанията на всеки от исковете, същите следва да се разгледат при условията на евентуалност в поредността, произтичаща от естеството на въведеното основание – от най-тежкото към най-лекото (така решение № 40/07.04.2020 г. по гр. д. № 2383/2019 г. по описа на ВКС, III г. о.).

С оглед заявените с исковата молба основания за нищожност на неустоечната клауза, съдът приема, че следва първо да разгледа иска на заявеното главно основание – нищожност поради противоречие с императивното изискване на чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Сключеният между страните договор е потребителски, поради което намира своята правна регламентация в Закона за потребителския кредит (ЗПК), като според легалната дефиниция, дадена в чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Условие за неговата действителност е писмената форма – чл. 10, ал. 1 ЗПК.

Преценката относно действителността на процесната клауза на чл. 12 от договора следва да се извърши както в съответствие с общите правила на ЗЗД, така и с нормите на ЗПК, при действието на които е сключен договорът. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора, в т. ч. да уговорят такси и неустойки, е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави, което ограничение се отнася както до гражданските сделки, така и за търговските сделки (чл. 288 ТЗ) - т. 3 от Тълкувателно решение № 1/2009 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009 г., ОСТК.

Съдът намира, че оспорената клауза противоречи на императивното изискване на чл. 19, ал. 4 ЗПК по следните съображения:

По силата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В процесния договор за паричен заем е посочен ГПР - 41,59 %, т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Този размер не надвишава максималния

по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Този размер обаче не отразява действителния такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно - неустойката в размер на 452,68 лв., която се начислява автоматично от заемодателя. Размерът на неустойката е повече от половината от заетата сума и заедно с нея се формира годишен процент на разходите, който е значително по-висок от нормативно установения в чл. 19, ал. 4 ЗПК. Съгласно изготвеното и прието по делото заключение на ССЧЕ, действителния ГПР по кредита при включване на неустойката възлиза на 1254,16 процента. Уговорената неустойка за непредоставяне на обезпечение е разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото касае обезпечение на вземанията по договора. Съдът приема, че задължението за заплащане на неустойка не е свързано с неизпълнение на договора, а представлява разход по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК, който в противоречие с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК не е включен в годишния процент на разходите (индикатор за общото оскъпяване на кредита) – чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК, който съобразно правилото на чл. 19, ал. 4 ЗПК не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България (основен лихвен процент плюс 10 %), което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума, а клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, са нищожни – чл. 19, ал. 5 ЗПК. Този извод следва от дефиницията на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, съдържаща се в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, според която това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси, възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по - специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. В случая целта на неустойката е да създаде за потребителя задължение за допълнително плащане в полза на кредитора, което се явява за потребителя разход, пряко свързан с кредита - допълнително възнаграждение, дължимо наред и едновременно с погасителните вноски по кредита, формално извън договорната лихва и все на кредитодателя. Последното несъмнено води до съществено и необосновано оскъпяване на кредита и обременяване с разходите по същия, които се възлагат в тежест на потребителя. Прикривайки даден разход по кредита като не е посочен изрично в договора за кредит и не е взет предвид при посочване размера на ГПР, кредиторът на практика е въвел в заблуждение потребителя и същият не е бил наясно за риска, който поема, респективно цената, която трябва да плати, преди да бъде обвързан от договора.

Получаването на заема е обусловено от предоставяне на „обезпечение“ чрез поръчителство, като заемателят се е съгласил да заплати неустойка в размер на 452,68 лв., която се заплаща разсрочено съгласно включения в договора погасителен план. С уговорената неустоечна клауза се цели единствено осигуряването на допълнително възнаграждение за предоставяне на заемната сума - т. нар. „скрита възнаградителна лихва“. Този извод следва от спецификата и краткия срок за изпълнение на задължението, по отношение на което е уговорена неустойката – тридневен срок от сключването на договора и множеството изисквания, на които следва да отговаря поръчителят, които са на практика неосъществими за потребителя. По този начин кредиторът не е очаквал или желал изпълнение на задължението. Още повече, ако заемодателят действително е имал намерение да получи обезпечение от такъв тип, той е можел да постави сключването на договора за заем и предоставяне на заемните средства под условие от предварителното поемане на поръчителство от лице, отговарящо на посочени изисквания, каквато възможност, той има съгласно чл. 138, ал. 2, изр. 2 ЗЗД. В подкрепа на горния извод следва да се отбележи и уговорката, че в случай на възникване на задължение за заплащане на неустойка, то ще бъде заплащано заедно със следващата погасителна вноска по кредита съобразно уговорения в договора погасителен план. Това отново навежда към изначално съгласие между страните, че задължението за предоставяне на обезпечение няма да бъде изпълнено, а това за неустойка ще възникне. В аспекта на изложеното съдът приема, че обсъжданата клауза от договора носи характеристиките и на неравноправна такава по смисъла на чл. 143 ЗЗП, тъй като е уговорена във вреда на потребителя, не отговаря на изискванията за добросъвестност и внася значително неравновесие в правата и задълженията между страните. Същата попада под хипотезата на чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП, тъй като задължава потребителя при неизпълнение на задължението си за предоставяне на обезпечение по договора след неговото сключване да заплати необосновано висока с оглед цената на договора за кредит за потребителя

неустойка. Следва да се посочи и задължението на кредитора преди сключване на договора за кредит да оцени кредитоспособността на потребителя, като извърши справки в достъпните му бази данни и регистри и ако прецени, че не е достатъчно платежоспособен, да откаже предоставянето на заемните средства. На практика с тази клауза кредиторът прехвърля риска от неизпълнение на това си задължение на потребителя, кандидатстващ за отпускане на парични средства чрез сключването на договора. Последното води до значително нарастване на цената на кредита и възлага на потребителя финансова тежест, което е в противоречие със закона - чл. 16 ЗПК.

Сумата от 452,68 лв. е въведена в процесния договор като санкция за едно практически неизпълнимо от потребителя задължение за предоставяне на обезпечение, като в същото време от начина на сключване на договора и начина, по който е уреден режимът на издължаване на „неустойката“, е видно, че същественото за кредиторския интерес е не точното изпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, което неустойката гарантира, а получаването на стойността на неустойката като скрита добавка към възнаградителната лихва. Неустойката не е уговорена да обезпечи изпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, тъй като изначално е предпоставена невъзможността за неговото изпълнение в този срок и при тези условия. Това не се променя от факта, че неустойката спира да се начислява при представяне на обезпечение макар и след срока, тъй като във всички случаи за длъжника ще възникне задължение за неустойка, а същият ще може да влияе само на размера ѝ. В този случай обаче, вече начислената неустойка не би имала обезщетителна функция, доколкото обезпечение ще бъде представено и то ще обезпечи цялото евентуално неизпълнение, макар и в един по-късен момент. Дължимостта на пълния размер на неустойката също не обезпечава кредитора, тъй като за него кредитният риск ще остане, но ще възникне допълнително вземане. Възможно е длъжникът да изпълни паричните си задължения по връщане на заетата сума и възнаградителната лихва, макар и без да е предоставил обезпечение по заема, но въпреки това ще дължи неустойка. В този случай без реални вреди за кредитора, същият би се обогатил със сумата за неустойка.

С оглед това, задължението по чл. 12 от договора не е свързано с неизпълнението на договора, а представлява разход по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК, който, в противоречие на правилото чл. 11, т. 10 ЗПК, не е включен в годишния процент на разходите, нито в общата сума на заема, дължима от потребителя към деня на сключването. При това положение се налага извод, че договорът за паричен заем не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като в него липсва посочен действителният размер на разходите по кредита. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите задължения. Затова неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето – чл. 22 ЗПК. След като в договора не е посочен ГПР при съобразяване на всички участващи при формирането му елементи, не може да се приеме, че е спазена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Следователно и при съобразяване на чл. 22 ЗПК потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви и/или други разходи по кредита, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК (така решение № 2261 от 18.08.2022 г. по в. гр. д. № 14174/2021 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав, решение № 3432 от 28.11.2022 г. по в. гр. д. № 3194/2022 г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав, решение № 156 от 11.01.2023 г. по в. гр. д. № 2399/2022 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав, решение № 54 от 9.01.2023 г. по в. гр. д. № 7254/2022 г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав, и др.).

Плащането на неустойката не е отразено като разход при формиране на ГПР и този начин на оповестяване на разходите не е съответен на изискването на чл. 19, ал. 1 ЗПК. При отчитане на неустойката като разход действителният ГПР би бил в размер, значително надхвърлящ предвидения в чл. 19, ал. 4 ЗПК. Следователно и оспорената клауза е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 19, ал. 4 и ал. 5 ЗПК и искът следва да бъде уважен на това основание.

С оглед уважаване на главния иск, съдът намира, че не се е сбъднало процесуалното условие за разглеждане на исковете, предявени в условията на евентуалност – за установяване, че процесната клауза за неустойка заобикаля закона и че е уговорена в противоречие с добрите нрави, поради което не дължи произнасяне по тях.

С иска по чл. 55, ал. 1 ЗЗД ищцата претендира връщането на нещо, което е дала на ответника и в нейна тежест е да докаже единствено факта на плащане на процесната сума, а в тежест на ответника – че е налице валидно правно основание за получаването, съответно задържане на полученото. Доколкото твърденията на ищцата са относно недължимо платена сума, то претенцията е с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

В случая страните не спорят, че цялата дължима сума по договора за паричен заем е заплатена от ищцата, включително и сумата от 452,68 лв. – неустойка съгласно чл. 12 от договора. Това се установява и от изготвеното по делото заключение на ССЧЕ.

Предвид доказване на факта на плащане на сумата от 452,68 лв. – неустойка за непредоставяне на обезпечение по договора за паричен заем, в тежест на ответника е да докаже основание за задържане на сумата. Тъй като посочената клауза съдът прие за нищожна поради противоречие със закона, то липсва основание за задържане на сумата от ответника. Искът е основателен в пълния си размер (след изменението в открито съдебно заседание на 11.10.2023 г.) за сумата от 452,68 лв. и следва да бъде уважен изцяло.

Едва с увеличението на иска цялото вземане става предмет на спора и от момента на молбата по чл. 214, ал. 1, изр. 3, пр. 1 ГПК е налице искане за присъждане на законната лихва върху увеличената част – виж решение № 60141 от 25.11.2021 г. по т. д. № 2022/2020 г. по описа на ВКС, I т. о. Ето защо законната лихва върху първоначално предявения размер от 50 лв. следва да бъде присъдена считано от 16.02.2023 г. – датата на депозиране на исковата молба (съобразно диспозитивното начало) до окончателното плащане, а върху разликата над 50 лв. до пълния размер от 452,68 лв. (или за сумата от 402,68 лв.) – от подаването на молбата по чл. 214 ГПК – 10.10.2023 г. до окончателното плащане.

По разноските:

При този изход на спора разноси се дължат единствено на ищцата, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, в размер на 100 лв. – държавна такса и 200 лева депозит за ССЧЕ.

Претендира се и адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл. 38, ал. 2, т. 1 ЗАдв. в размер на общо 960 лв. съгласно договор за правна защита и съдействие. Своевременно релевираното от процесуалния представител на ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение е основателно. Съдът приема, че когато с една искова молба са предявени от един ищец срещу определен ответник в обективно кумулативно съединение оценяеми искове, интересът, върху който следва да се определи минималният размер на адвокатското възнаграждение, е сборът от цената на всички искове – в този смисъл е определение № 29 от 20.01.2020 г. по ч. т. д. № 2982/2019 г. по описа на ВКС, II т. о., поради което минималното адвокатско възнаграждение, изчислено съобразно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на 480 лв. с ДДС. В този смисъл и при съобразяване цената на предявените искове (под 1000 лева), свързания им предмет, липсата на фактическа и правна сложност на делото, срочното му разглеждане пред първоинстанционния съд без участие на процесуални представители на страните, настоящият съдебен състав приема, че в полза на Еад М.“ следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. Съдът приема, че този вид съдебни производства не следва да се превръщат в източник на генериране на съдебни разноси, надхвърлящи многократно материалния интерес по делата, като следва да се съблюдава разпоредбата на чл. 3 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА клаузата на **чл. 12 от Договор за паричен заем № ... от 22.02.2022 г.**, сключен между **Б. И. Г., ЕГН ******* и **„М.К.“ ЕООД, ЕИК .....**, предвиждаща заплащане на неустойка в размер на **452,68 лв.** за неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение, по предявения от **Б. И. Г., ЕГН *******, с адрес: гр. С., кв. „ЛЛ“, бл. № вх. ет, ап, срещу **„М.К.“ ЕООД, ЕИК .....**, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „А.С. № ет. иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 19, ал. 4 и ал. 5 ЗПК.

ОСЪЖДА „М.К.“ ЕООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул.

„А.С. № ет. 3, да заплати на **Б. И. Г.**, ЕГН *********, с адрес: гр. С., кв. „ЛЛ.“, бл. № вх. ет, ап, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД сумата от **452,68 лв.**, представляваща недължимо платена сума по чл. 12 от Договор за паричен заем № ... от 22.02.2022 г., представляваща неустойка за непредоставяне на обезпечение, ведно със законната лихва върху сумата от 50 лв., считано от 16.02.2023 г. – датата на депозиране на исковата молба до окончателното плащане, както и ведно със законната лихва върху разликата над 50 лв. до пълния размер от 452,68 лв. (или за сумата от 402,68 лв.) – от подаването на молбата по чл. 214 ГПК – 10.10.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „М.К.“ ЕООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „А.С. № ет. 3, да заплати на **Б. И. Г.**, ЕГН *********, с адрес: гр. С., кв. „ЛЛ.“, бл. № вх. ет, ап, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 300 лв. – разноски за държавна такса и ССЧЕ.

ОСЪЖДА „М.К.“ ЕООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „А.С. № ет. 3, да заплати на **Еад М.**“, БУЛСТАТ ... с адрес: гр. С., кв. „М.л.“, бл. вх. ет. оф., на основание чл. 38, ал. 2, вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. сумата от **480 лв. с ДДС**, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена на Б. И. Г. безплатна правна помощ в производството пред СРС.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____